

Kraj, kde lišky dávají dobrou noc

Na oblohu zrovna vyskočila Večernice, když maminka zavolala Ninu k večeři. Holčička právě seděla na houpačce a pozorovala nebe. Loudavě se zvedla k odchodu, jenže ve křoví

u plotu něco zašustilo. Nina se zvědavě podívala tím směrem. Pak se podívala na dveře domečku, protože věděla, že na ni rodiče čekají, ale místo, aby šla za nimi, váhavě se vydala ke křoví. Znovu to zašustění.

„Kdo je tam?“ šeptla Nina do šera, když přišla až k plotu.

„Nikdo,“ ozval se slabý hlásek.

„Někdo to být musí,“ řekla holčička a napínala uši. „Vylez ven.“

„Já se bojím... a taky trochu stydím.“

„Mě se bát nemusíš. A stydět se už vůbec ne. Pojď sem,“ naléhala Nina a zvědavostí se přímo třásla. Asi nějaký skřítek tam bude, říkala si.

„Tak dobře.“ Znělo to trochu neochotně, ale za chvíli se rozhrnulo křoví a k úžasu Niny se z něj vynořila malá lištička.

„Ty jsi liška,“ vydechla holčička překvapeně.

„Já přece vím, to mi nemusíš říkat,“ ohradilo se rezavé zvířátko a zavrtělo huňatým ocáskem. „Jmenuji se Rezka.“

„Co tu děláš?“

„Přišla jsem ti popřát dobrou noc,“ usmála se liška a skočila Nině do náruče. Nina ji pevně stiskla a přitulila se k červenému kožichu.

„Jsi tak hebká, lištičko.“

„To my lišky jsme,“ zavrňela Rezka vesele.

„A proč jsi mi přišla dát dobrou noc?“ divila se Nina. „Ostatní zvířátka to nedělají.“

„My lišky jsme vždycky dávaly lidem dobrou noc. Je to tak od nepaměti.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Protože už to sto let neděláme. Bojíme se,“ zašeptala lištička vystrašeně a roztomile zakroutila očima.

„Ale proč?“ nechápala Nina.

„Jak se začala stavět velká města, začalo jezdit moc aut. A všude bylo tolik hluku. Takové rušno my lišky nesnášíme. A nehlučí jen auta, ale i lidi. A telefony a jeřáby a tramvaje a vlaky. To nám nedělá dobře. Žádná z nás se do takového města neodváží. A postupně jsme přestaly chodit dávat dobrou noc i tam, kde byl klid.“

„V našem městečku nejezdí ani auta, ani tramvaje a lidí je tu málo,“ pochlubila se Nina.

„Proto jsem taky dneska přišla. Na liščím sněmu jsme se rozhodly, že tu tradici obnovíme. Ale budeme zase chodit jen tam, kde není tak živo. Žádná velkoměsta.“

„Já jsem tak ráda, že bydlím v zapadákově,“ zasmála se Nina a přitiskla se k lištičce ještě těsněji.

Pak Rezku pustila na zem. Ta na Ninu vesele zamrkala a rychle utíkala pryč. Nina ještě chví-

li čekala. Když huňatý ocásek její nové kamarádky zmizel za plotem, obrátila se k odchodu. Takže já bydlím v kraji, kde lišky dávají dobrou noc, zasmála se holčička pro sebe a přidala do kroku, aby byla na večeři včas.

A proč???

Nina prudce otevřela oči, rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že sedí na houpačce a Melichar s ní třese za ramena. „Takže to o té lištičce se mi jenom zdálo?“ zeptala se brášky a vypravovala mu, co se jí přihodilo.

„Zdálo, ale bylo by to super, kdyby nám lišky chodily dávat dobrou noc, vid’?“ nadchl se Melichar.

Holčička zaklonila hlavu a podívala se vzhůru. Na jasně modré obloze letěly velké bílé mraky. Vypadají jako beránci, napadlo holčičku a zasmušile si povzdechla. Tak ráda by se po nebi proháněla s beránky. Ale je příliš malá a neumí létat.

„Pojď už na oběd,“ lákal sestřičku Melichar. „Mám strašný hlad.“

Ninu taky do nosu praštila vůně čerstvé pečinky a ona rychle seskočila z houpačky. Jupí,

pomyslela si. Oběd je hotov. Děti utíkaly do kuchyně jako splašené.

„Mamí, už je oběd?“ volaly jedno přes druhé.

„Samozřejmě, jděte si umýt ruce, za chvíli vám nandám na talíř,“ usmála se maminka a vypnula troubu.

„Mňam,“ olízla se Nina a běžela si umýt ruce. Zato Melichar otálel: „Mám už strašný hlad.“

„Tak si běž umýt ty ruce, Melišku,“ opakovala maminka. Založila si ruce v bok a čekala, až ji synáček poslechne.

„Dneska sním aspoň dva knedlíky!“ holedbal se Melichar a sedl si ke stolu.

„Jdi si umýt ty ruce,“ maminka už měla káravý tón, ale syn ji nevnímal. Už se viděl s pusou plnou jídla. Vzal do ruky příbor, co ležel na stole, a začal s ním nedočkavě ťukat do stolu. „Já mám takový hlad!“

„Melichare, netahej vlka za ocas a mazej do koupelny,“ rozčílila se maminka a chlapeček se konečně vzpamatoval.

„Promiň, mami, už jdu,“ hlesl Melichar tiše. „Udobříme se?“ zamrkal na maminku a usmál se.

„To víš, že ano, ty můj brepto,“ pohladila ho ta po hlavě a Melichar pospíchal do koupelny, kde se minul s Ninou.

V koupelně si Melichar pustil vodu na ruce a nechal ji, aby volně stékala na dlaně v umyvadle. Bylo to příjemné a Melicharovi se při pozorování tekoucí vody začaly v hlavě honit různé myšlenky. A právě v té chvíli kolem dveří do koupelny někdo prošel a namířil si to přímo k Melicharovi do pokojíčku.

